

Velika večina surovega železa se izdeluje doma, le 1.000.000 kvintalov gre čez mejo. Največ surovega železa prodamo na Ogrsko in v Italijo, nekaj tudi v Nemčijo, v Švico in nekaj malega tudi v Severno Ameriko.

Obsojena špiunka. Iz Lipskega poročajo: Državno sodišče je obsodilo 26letno kontoaristko Rozo Langsteinovo zaradi poskušenega izdajstva vojaških tajnosti na dve leti in šest mesecev ječe. Langsteinova je rojena Čehinja.

Klerikalci kot volilni sleparji. V severnofrancoskem mestu Lille so odkrili veliko volilno sleparijo klerikalcev. Iz Bruselja je prišlo mnogo menihov v Lille in so tam s ponarejenimi dokumenti volili reakcionarnega kandidata. Volilna sleparija pa je bila brezuspešna. Socijalista Delory in Chesquière sta bila izvoljena. Socijalisti so obtožili župana v Lille, ki je tudi že odstopil. Mesto je zelo razburjeno. Vrše se velikanske demonstracije.

Belokranjsko železnico, to je linijo Rudolfovo-Motlink-Bubajavci ob deželni meji, so dne 27. t. m. ob velikih slavnostih otvorili. V splošni popolni promet stopijo postaje Writschendorf, Uršna, Sela-Toplice, Semič, Černembl, Gradac na Kranjskem, Motlink in Kandija, nadalje postaja Rožna dolina. Pribiže za osebni promet ter promet s prtljago, postaji Dobravic in Rozalinic pa za osebni promet.

dognati, od koga se prebivalstvu to mnenje vsiljuje, potem se kmala prepriča, da so na eni strani veliki zemljiški magnati, ki hujskajo kmetstvo prebivalstvo proti ljudem v mestih; na drugi strani pa so v mestih razni nezadovoljneži, nadalje časopisi veletrgovine, industrije in bančne sveta, ki izvršujejo isto lepo delo med tamošnjim prebivalstvom.

Češko in ogrsko veleposilstvo ima samo-umevno svoje posebne interese in da svoje zahteve uresniči, potrebuje pomoči male kmetске posesti; pridobi si jih s tem, da se obenem zavzema za njene interese. Nasprotja so tu mnogokrat navidezno ali resnično prav velika. Složno nastopanje vseh kmetovalcev pa se je obneslo. Videlo se je, da se mora nastopati za vinogradništvo, čeprav se v gotovih pokrajinah z njim ne peča, nadalje za druge vrste kmetovalcev, za živinorejce, od katerih se mora vendar tudi kupovati. Ali kakor se morajo vse vrste industrije in kmetijstva zediniti za skupno stanovsko zastopanje, tako mora storiti ljudstvo tudi na zunaj!

V najbližnjem času se bode moralo zgoditi, da se bode delalo z natančnim statističnim materialom namesto z bojnimi klici. Čimbolj mirno in stvarno se bode med seboj predloge in želje pregledalo, tempreje se bode prišlo do pravičnih sklepov. Industrija mora kmetovalca, ta pa zopet meščana za svojega odjemalca ali kupca smatrati. S povišano zemeljsko kulturo in produkcijo zamore se doseči tudi zvišani dohodek pri polnem varstvu kmetijskih interesov. Gotovi nezadovoljneži obljubujejo vse, potem pa niti najmanjše ne izpolnijo. Da se potem splošno nezadovoljnost na druge zvrne, se mestnemu prebivalstvu popisuje kmeta za nevarnega škodljivca. Težki industriji, veletrgovina in bančni svet potegnejo zopet iz svojega dela preveliki dobiček, izkoristijo kmetskega in mestnega izdelovalca ravno tako, kakor konzumenta, da bi nadaljno nezadovoljnost od sebe zvalili; tako se psuje kmeta, izdelovalca življenjskih sredstev kot dobičkalca podraževalca življenjskih pogojev. Žal da se je brezvestnim hujskacem predobro posrečilo, doseči svoj cilj. To napako se mora iz sveta spraviti. Ljudstvo na deželi in v mestu ima najširše skupne interese. Ako gre kmetu dobro, potem ima meščan kaj za živeti. „Hat der Bauer Geld, so hat es die ganze Welt“; to je staro pravilo, ki velja i danes in v vsej bodočnosti. Mestno prebivalstvo ima torej dovolj vzroka, da nastopi za blagostanje malih kmetov. Na drugi strani pa je meščan na podlagi zanj ugodneje ležečih okoliščin poklican, doseči na vseh poljih tehnike in kulture v splošnem napredke, ki koristijo zopet kmetijskemu prebivalstvu. Torej ni kmetova škoda, ako se življenje meščana dviga; kajti v kulturno visoko stoječem narodu se mora potem tudi avtomatično življenjski način kmetijstva dvigniti.

To prepričanje treba je nositi v najširše kroge našega prebivalstva. Mesto in dežela morata si roko podati. Skupno morata

nastopati proti sebičnemu hotenju velikega kapitalizma, naj nastopa potem kot težka industrija ali banka. Le složnost zamore boljše čase prinesiti, složnost med prebivalci v kmečki koči in cinžni kasarni velikega mesta.

Nihče ne more ponarejati Kathreinerjeve Kneippove sladne kave!

Vendarle se mnogokrat varljivo slično posnema povsod znana zavojnina s sliko župnika Kneippa.

Zatorej se pri nakupu ne dajte premotiti in zavrnite vse posnemke!

Vse drugo kot Kathreiner, zlasti odprto, odtehtano blago, je, če še tako ceno, večinoma mnogo predrago plačano.

Zvezda s krížcem

MAGGI-LEVA kocka

MAGGI po 5 vin.

za hitro pripravo gotove goveje juhe

je najboljša!

Kmet in meščan.

Spisal E. Barnert.*

V zadnjih letih postala sta si kmetstvo in mestno prebivalstvo tuja; nastalo je medsebojno nasprotje, ki ne temelji toliko na naravnih nasprotjih, marveč se pospešuje umetno od interesiranih strani. Meščana se je navadilo, da vidi v kmetu dobičkalnega podraževalca. Na drugi strani pa se je zopet kmetu pravilo, da pelje mestno prebivalstvo izredno luksiozne življenje in da vsled tega nima pravice, tožiti o resnično visokih cenah življenjskih sredstev, ker si dela za obleko, stanovanje, itd. popolnoma nepotrebne visoke izdatke. Ako se potem poskusi

*) Posneto po članku časopisa „Die Landwacht“.

Šaljivi kotichek.

Na Pogačarjevem trgu v Ljubljani pri branjevki 27. aprila:

— Pomoranče so lepe; odkod jih pa dobivate?

„Iz Trsta.“

— Pa osem vinarjev velja ena? Pri tobačni tovarni sem pa davi dobil ravno tako pomarančo za šest vinarjev.

„Je že mogoče, saj je od tobačne tovarne tudi dosti bližje do Trsta, kakor od Pogačarjevega trga.“

Na morskem obrežju.

Gospodična: Poglej, ljubček, kako lepo je morje, kako voljno se ziblje, kakor bi bilo olje . . .

Gospod: To se morajo sardine dobro imeti.

Mož: Ti . . . to je pa sumljivo . . . kaj pa pomenijo te škatlje . . .

Žena: Nove klobuke sem dobila na izbero . . . ker si rekel, naj bi enkrat kupila kak klobuk po tvojem okusu.

Mož: No, da . . . ta beli klobuk . . .

Žena: Poglej, rdeči klobuk sem izbrala, ker se ta meni dopade . . . če pa se onile beli klobuk tebi dopade . . . bom pa obdržala oba.

— Mamica, kupi mi za deset vinarjev bonbonov.

— Nimam denarja.“

— A? Potem se je pa papanu res dobro izplačalo, da te je vzela.

Policija ni prav nič vredna, prav nič . . . „Kako to?“

— Jaz sem že sedem mesecev pod policijskim nadzorstvom, pa bi me bil ravnokar avtomobil skoro povozil.

— Veš, Olga, pa to me je tudi vprašal, če imaš pristne lase ali barvane. „In kaj si mu rekla?“

Dopisi.

Sv. Trojica v Slov. gor. Na odgovore v „Slov. gosp.“ in „Narod. listu“ povem sledeče: Prvi gospod, kateri pravi, da se smole hoče izogibat, bi bil dobro storil, da bi se te smole že preje izognil, nego se je že zasmolil. Gospod Klemenčič, Vi pa se mojega članka izogibate in pravega odgovora ne date. Vi se brigate za moje domače (privatne) stvari. Jaz se za Vašo soprogo nisem nikoli brigal in ravno tako malo se je vam treba za moje „iskrice“ brigati. Taka pisava ne kaže veliko „olikanost“ piseca. Kar pa Vi od „renegatov“ pišete, pa se vam bode samo zdelo, da mene to ne bode zadelo, ker morebit še sedaj velja kakor prej „materni jezik“ za narodno mišljenje. Ta članek „Narodnega lista“ je mogoče tudi gospod Maks Kovačič čital, sin matere, katera že 20 let pri Sv. Trojici živi in še sedaj slovenski ne zna. Gospod Maks pa je „Slovenec.“ Prosim da sodite o tem sami! Sicer pa vam še enkrat povem, da ste moj članek v „Štajercu“ prenapelo čitali, ker sprevidim, da me niste razumeli. Feri Gollob.

Sv. Trojica v Slov. gor. V nedeljo je bila volitva sanitetnega distrikta zaradi novega zdravnika. Čujte, gospod načelnik in predstojnik

— O, jaz sem se dobro zmazala! Rekla sem, da nisem bila zraven, ko si svoje lase kupila . . .

— Ne vem, kaj naj to pomeni; ura je šela enajst, jaz sem pa tako lačen, da kar omedlevam.

„Najbrž gre tvoj želodec za eno uro prehitro.

— Otrok je kakor spomlad.

„Da, da! En čas se smeje, en čas je moker.

— Kako . . . dote ne mislite nič dati svoji hčeri.

„Ali — lepo vas prosim! Moja hči ne poje, ne igra na klavir, ne hodi na ples in vi hočete s tako ženo še doto?“

Gospod: Slišal sem, da je policija ujela tistega tatu, ki je iz moje spalnice odnesel zlato oro.

Policijski uradnik: Ujeli smo ga. Ali hočete z njim govoriti. Ure nima več.